

Uitgeverij **PM**

**PORNO
BRITÁNICO**
PIET POELL

Porno Británico

**PORNO
BRITÁNICO**
PIET POELL

PM

Porno Británico
© Piet Poell
© Uitgeverij PMA, 2013
Omslagontwerp: Caroline Koopmans
Foto Piet Poell: Photocord Fotografie, Roermond
Binnenwerk: Paul Timmerman
ISBN/EAN: 9789078840770
NUR-code: 300

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd. De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA, Postbus 60, 5680 AB Best. Voor informatie over onze activiteiten ga naar: www.pma.nu of bezoek ons op: Facebook, Youtube, Twitter of Pinterest.

ISBN/EAN: 9789078840770
NUR-code: 300
© PMA Publishers, 2013

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed.

The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by PMA Publishers. For information about our activities, go to our website on www.pma.nu or visit us on: Facebook, Youtube, Twitter or Pinterest.

“...se demostró que el gobierno de los Estados Unidos lanzaron sobre Guatemala una operación biológica, química y radiológica y contaminaron con no sé cuantas enfermedades a no sé cuantos Guatemaltecos, entre otras la enfermedad venérea (...) No es extraño que hubiera desarrollado tecnología para inducir el cáncer y nadie lo sepa hasta ahora...”

“...het is wel duidelijk dat de regering van de Verenigde Staten op Guatemala een biologische, chemische en radiologische operatie heeft uitgevoerd en ik weet niet hoeveel Guatemaltesen besmet heeft met ik weet niet hoeveel ziektes, waaronder geslachtziekten (...) Het is niet ondenkbaar dat ze een technologie ontwikkeld zouden hebben om kanker op te wekken en niemand dat tot nu toe weet...”

Hugo Chavez in een toespraak voor de militaire strijdkrachten van Venezuela, 29 december 2011, waarin hij erop wijst dat zoveel Zuid-Amerikaanse politieke leiders, inclusief hijzelf, ineens kanker blijken te hebben.

Column Wapenexport

Brits handelssucces dankzij Tony's doofpot

Sommige verhalen klinken zo bizar, dat ze uit een doorgeschoten filmscript afkomstig lijken. Bijvoorbeeld dat jumbo's te pletter vliegen tegen wolkenkrabbers op Manhattan. Of dat een Saoedische prins 1,3 miljard euro – 1.300 miljoen euro – smeergeld ontvangt in ruil voor Britse wapenorders.

Toch is ook dit laatste werkelijk gebeurd. Het betreft een corruptieaffaire waarover in Groot-Brittannië al jaren wordt gesproken, maar waarover nog steeds niet alle feiten boven tafel zijn gekomen. Dit dankzij de tegenwerking van de Labour-regering.

Een hoge ethische standaard nastreven is een ding, geld verdienen iets anders. Want welk land is de grootste wapenhandelaar ter wereld? De Amerikanen, toch? Anders Rusland, of China, aangezien dit land intussen bijna alles maakt.

Het blijken de Britten. Volgens cijfers die deze week naar buiten zijn gebracht door de Britse overheid, heeft Groot-Brittannië afgelopen jaar voor 12,3 miljard euro aan wapenorders binnengesleept. Met een aandeel van 33 procent domineert het land daarmee 's werelds wapenmarkt.

Een nuance is dat het orders betreft. Waar het gaat om geleverde systemen, bezetten de Britten in 2007 de zesde plek. In een lijstje van het Stockholm International Peace Research Institute staan de VS op één, gevolgd door Rusland, Duitsland, Frankrijk en, verrassend, Nederland.

Dat neemt niet weg dat de Britten aan de weg timmeren. Volgens de koepel van defensiebedrijven exporteerden Britse firma's in vijf jaar voor 53 miljard dollar aan militaire koopwaar. Alleen de VS overtreffen dit: 63 miljard dollar.

Deze ontwikkeling leidt bij politici tot grote tevredenheid. Zoals blijkt uit deze voortreffelijke

exportprestaties, heeft het Verenigd Koninkrijk een eersteklas defensie-industrie', jubelde Lord Jones, de minister van Handel.

Niettemin zit er een luchtje aan dit succes. Want hoewel de Amerikanen goede klanten zijn, doen de Britten vooral zaken met Saoedi-Arabië. Dit land is 's werelds grootste wapenimporteur. De olie staat spendeerd hieraan in vijf jaar 31 miljard dollar.

Bij de Britten kochten de Saoediërs sinds medio jaren tachtig voor tientallen miljarden aan wapens, met name gevechtsgereedschap. Het nauw aan de staat gelieerde BAE Systems wordt hierdoor echter nog steeds achtervolgd.

Want sindsdien is onthuld dat de Saoedische prins Bandar bin Sultan, in jaarlijkse termijnen, ruwweg een miljard pond aan 'provisie' heeft ontvangen in ruil voor

de orders.

De prins, tot 2005 ambassadeur in de VS en bevriend met George Bush, ontkent de betalingen niet; wel dat ze illegaal zijn. Zo kreeg hij voor zijn verjaardag in 1998 een privé-Airbus (à 100 miljoen euro) van BAE, plus gratis onderhoud.

Het corruptieonderzoek van de Britse *Serious Fraud Office* werd in 2006 echter gestaakt op last van Tony Blair. De relatie met Saoedi-Arabië en 'de samenwerking op terreurbestrijding' zou te veel gevaar lopen. Lees: door de Saoediërs te blamen, kunnen we toekomstige orders vergeten.

Een Londens hof heeft de doofpotbeslissing onlangs 'onwettig' verklaard; de regering gaat in beroep. De Saoediërs zijn echter al gerustgesteld en hebben hun bestellingen herwat. Van de 12,3 miljard aan orders waarmee de Britten nu pronken, komt bijna de helft uit de autoritaire geleide monarchie.

Gert-Jan van Teeffelen

Bin Sultan Foto AFP

GEITENGALA / PROLEGOMENA

De ambassadeur van Kazachstan was een platte prolurk in geitenvel met aan een leidsband een bok. Als hij niet had opgetreden in deze omgeving, zou je geloofd hebben dat hij een gewone geitenhoeder was uit een of ander onherbergzaam gebied in Mongolië of Mantsjoerije. Met deze man onderhield de Engelse top dus sinds kort weer diplomatieke banden.

De omgeving was ernaar.

De Bolle was het koud om het hart geworden toen hij de trappen naar het bordes opliep. Alsof hij het schavot besteed. Hier waren dus koningen hem voorgedaan. Ministers, diplomaten.

Binnen trof hij een samenscholing van officiële personen. Er was één geit, maar dat was niet de geit van de ambassadeur. Ze droeg een sjerp met de kleuren en motieven van de Union Jack en ze had een hooghartige begeleider in middeleeuws raadhuiskostuum met witte glacés en stoffer en blik. Als de geit haar keutels de vrije loop liet, schoof het raadhuiskostuum het blik onder haar uitgang en voldeed met waardigheid aan zijn plicht. Hij morste niets. Zijn uitgestreken gezicht verried zijn training voor dit soort noodgevallen. De Bolle vroeg zich af wat hij deed als het beest moest pissen.

Niemand keek ervan op. De geit was opgenomen in het decorum.

‘Wat moet die geit hier?’ vroeg de Bolle.

‘Traditie’, zei McKinley.

Engeland en tradities. Een geit op een departement. Het zal wel, dacht de Bolle.

Een voornaam figuur met een appelengezicht en een keurig gladgestreken driedelig kostuum trad op hem toe. Het stak beide handen uit, drukte daarmee één hand van McKinley, maar bleef in de plooi. McKinley boog lichtelijk. Ze wisselden enige woorden. Onverstaanbaar, maar hartelijk. De geit mekkerde. Het raadhuiskostuum bracht het blik in de aanslag.

Het appelengezicht draaide zich om en wees een weg door de drommen magistraten, die eerbiedig uiteen weken.

‘Mijn baas’, zei McKinley. ‘Clarke. Minister op dit departement.’

De Bolle voelde alle reparaties in zijn gezicht gloeien. Maar de minister wees hun enkel de bar. Daarna boog ook hij lichtelijk, een korte hoofdknik, en dreigde hen alleen te laten. Dat was niet naar de zin van McKinley.

‘Mr. Clarke, *may I introduce to you...*’

Hij wees met een breed handgebaar op de Bolle. Clarke werd onmiddellijk joviaal.

‘Maar natuurlijk, waarde vriend. Laat eens kijken, eh... Parijs? Rome?’

‘Brixton!’ zei McKinley.

De Bolle kreeg een hartaanval. Maar Clarke veerde op, rechtstandig, licht wippend op zijn hakken.

‘Ah juist! Brixton! *I guess we met at the...*’

Hij keek vragend naar de Bolle, maar die stond aan de grond genaagd. McKinley schoot te hulp.

‘De beroemde Belgische journalist Broewniks. Verloren gewaand in Qatar.’

Clarke ging een licht op.

‘Ah juist! *We met in Kabul!*’

‘Bijna goed’, zei McKinley.

Minister Clarke verontschuldigde zich. Hij was dan wel Foreign Office, maar zover gingen zijn bevoegdheden niet.

‘McKinley, regel dat even, van die ontmoeting.’

‘Sir!’ zei McKinley en daarmee was het onderhoud afgelopen. Minister Clarke spoedde zich naar de volgende.

Overall werd hij vriendelijk ontvangen. Overall boog en knipte men, alsof de hartelijke betrekkingen al een aanvang hadden genomen. De glimlach leek op Clarkes gezicht gebakken. Ook alle aanwezigen glimlachten dat het een aard had, vooral als de minister in de buurt was, maar sommigen begonnen al hun lippen te likken. Nog niemand had iets te drinken gekregen.

Het blik voor de geitenkeutels verschaftte uitkomst. Er stonden plotseling glazen sherry op en het was geconfisqueerd door een renaissance-uniform. Het raadhuiskostuum keek met hoog opgetrokken wenkbrouwen naar de geit met de sjerp. Er was geen dienblad

voorzien; er was lichte paniek om de lege handen van de raadhuis-
klerk. Maar de geit hield het tot het blik terug was.

‘Wat een origineel idee!’ koerde een dame.

Zij kreeg beschaafde bijval van Clarke.

‘Kunstzinnig!’ riep hij.

Op dat moment stond hij weer oog in oog met de Bolle. Hij keek
hem aan en onderzocht zijn gehavende gezicht, zonder hem te her-
kennen.

‘Kunstzinnig! Werkelijk kunstzinnig! En hoe origineel! Het is een
verademing u in ons midden te mogen hebben, sir!’

McKinley reageerde flijtjes.

‘Oorlogswonden, sir! Meneer is journalist!’

‘Ah! Journalist! Wat een eer! Wat een eer!’

‘Uit België, sir.’

‘Uit België nog wel! Is het oorlog in België?’

‘Nog niet,’ zei de Bolle.

‘Ah! U anticipeert! Zo mag ik het horen! Altijd vooruitkijken, al-
tijd vooruitkijken!’

De minister had ineens weinig belangstelling meer voor de Bolle.
Karima kwam binnen en ze joeg elektrische vonken door de zaal. Een
zwoele schoonheid die een en al zondigheid ademde en sommigen be-
nam ze al de lucht. Ze had een sarong rond haar mini-jurkje geslagen,
maar die bedekte niet veel. De aanwezige vrouwen, voor het meren-
deel ingesnoerd in taft en tule en overdekt met hoeden als planeten,
trokken hun echtgenotes naar zich toe en begonnen op indringende
toon hun troepen te mobiliseren. De minister liep met uitgestoken
armen op haar af en leek zich van geen kwaad bewust. Karima was de
enige die hij onmiddellijk herkende. Hij troonde haar mee naar de
bar en zag de overige aanwezigen niet meer staan. Alsof de koningin
van Kazachstan was aangetreden. Er steeg zacht gemor op onder de
gasten.

De verlossing kwam van een volgende entree. Bij de ingang ont-
stond plotseling opschudding om een handgemeen dat daar gaande
leek. Een paar lakeien probeerden een vreemd sujet tegen te houden
en er klonk gemekker van nog een geit. De lakeien zochten met hun
ogen wanhopig naar Clarke. De minister werd door Karima gewezen
op het naderende onheil, maar hij wenkte dat het in orde was en dat
men het sujet door moesten laten. Het had een woeste hardos, blik-

kerende ogen, een baard als Iwan en de gedrongen gestalte van een uit de kluiten gewassen dwerg. De fine fleur deed verschrikt een stapje terug. Daardoor ontstond er een brede doorgang, die uitzag op de reeds aanwezige geit. De binnenkomende geit bleek geen geit, maar een zwarte bok die voortvarend te werk ging. Hij vloog onmiddellijk op de aanwezige geit af en sprong erbovenop. Geen plichtplegingen, 's lands eer 's lands wijs en het sujet liet zich meeslepen tot en met de copulatie. Struikelend draafde hij voort aan de leidsband van de bok en gaf het beest enige aansporende porren toen het bovenop de geit zat. Terwijl het gemakker aanzwol, richtte de dwerg zich fier op naast het tafereel en blikte met felle ogen in het rond. Het raadhuisuniform stond te schuttern met zijn veegblik.

Achter hem dook onverwacht McKinley op. In zijn apenpakje trok hij als vanzelf de rol van ceremoniemeester naar zich toe, al kon het ook afgesproken werk zijn. Hij probeerde de aandacht van het beestenspul af te leiden en verhief zijn stem.

'Dames en heren! Geachte aanwezigen! Mag ik uw applaus voor onze zojuist gearriveerde vriend, de ambassadeur van Kazachstan, de heer Klux Klanzjiek!'

Hier en daar klonk aarzelend handgeklap, maar geen van de geachte aanwezigen trad een stap dichterbij. De bok duwde de geit voor zich uit, Klanzjiek week geen millimeter van het paar en McKinley volgde het circusnummer op de voet. Op een afstandje schermde het raadhuisuniform met zijn blik. Het hele middenveld was voor Kazachstan.

McKinley leek in juichstemming te verkeren, terwijl hij de bok op de hielen bleef zitten. Minister Clarke voelde dat hij nu ook in actie moest komen. Hij trad uit de gesloten gelederen van de zijnen naar voren en stelde zich op in het gangpad dat het bronstige beest gebaad had. Achter hem drongen de nieuwsgierigen op. Met de dictie van een kameel begon hij te leuteren over de waarde van Kazachstans nationale mascotte. Hij pree diens manoeuvres als symbool voor de toenadering tussen beide naties en loofde de herwonnen vriendschap met het verre, doch niet onbeminde land. Zijn volk was hem dierbaar, de agrarische cultuur was onverwoestbaar en de rurale tradities waren onmiskkenbaar Kazachstaans.

Ambassadeur Klanzjiek kauwde op een sprietje en beloerde de beesten. Toen de bok klaar was, trok hij hem op zijn vier poten, viste

een zakdoek uit zijn broek en veegde over de nadruppelende pik van het dier. Hij streek wat druppels van zijn eigen hand en stak de zakdoek weer weg. Bok en geit stonden naast elkaar te bekomen van hun toenaderingsmanoeuvres en de zaal stond stram.

Klanzjiek maakte een rondje met uitgestoken hand. Die hand toonde haren op de rug en daarin glinsterde nog vocht. De dames bogen maar hielden hun handen langs zij. De heren wrongen zich in alle bochten om de hand te ontwijken, jeuk aan hun kin, jeuk op hun hoofd, ontsierende pluisjes op hun jacquet, overal vervelende smetten die plotseling driftig weggestoft moesten worden, maar sommigen ontkwamen niet aan de ambassadeur. Die greep zijn kans met beide handen, waarop de slachtoffers zakdoekjes van hun ega's kregen toegestoken.

Klanzjiek maakte zijn rondje af en nam plaats op de bok. Het beest, ontdaan van alle driften, droeg hem waardig rond. Nog maar weer eens langs de vereerde gasten. Een corpulente hoogwaardigheidsbekleder applaudisseerde beleefd. De rest van het gezelschap kon niet achterblijven.

'Bintang', zei Karima, die naast de Bolle was komen staan. 'Minister van gevangeniszaken. Toont politieke moed op de meest ongelegen momenten!'

De Bolle verschoot, maar niemand had aandacht voor hem. Zelfs niet meer voor Karima. Iedereen volgde de bok met de ambassadeur erbovenop, niemand greep in en ook minister Clarke leek niet precies op de hoogte van de procedures bij Kazachstaanse vredesmissies. Hij wenkte McKinley om iets te doen met de geit, die doelloos in het midden stond. McKinley voerde haar met zachte dwang naar de kant.

Klanzjiek zwaaide opgewonden met zijn korte beentjes en werd steeds vrolijker. Hij mende de bok langs verspreid staande groepjes waaruit dan telkens een soort ceremonieel applaus opklonk. Niet hartelijk, wel volgens voorschrift. Gebeurde dat niet, dan bleef de ambassadeur staan en wachtte tot men aan de voorschriften voldeed. Hij begon aan zijn derde rondje en zette het op een draf. Daardoor volgden de applaudiserende groepjes elkaar steeds sneller op totdat er op het laatst de indruk werd gewekt van één langgerekt, rondcirkelend applaus. De ambassadeur buitelde van vrolijkheid over de rug van de bok, zonder ervan af te vallen. Hij bleek verrassend behendig

met zijn gedrongen lijf. Hij begon zelfs te zingen. Tot dan toe was er geen woord over zijn lippen gekomen, nu ineens stootte hij rauwe keelklanken uit, in toonhoogte variërend, maar nauwelijks in kracht. Zijn stentorstem vulde de zaal met geluid. Het applaus verstomde, maar dat zinde de hoge gast niet. Hij wipte geagiteerd op de bok op en neer en gesticuleerde driftig met zijn korte armpjes. Op! Op! leek hij te zeggen en het applaus kwam weer op gang.

De Bolle ving een gesprek op van twee heren naast hem, die op gedempte toon vraagtekens zetten bij het optreden van de ambassadeur.

‘Lord Mayor en de voorzitter van de conservatieven’, fluisterde Karima.

‘Wie ken jij niet?’ fluisterde de Bolle terug.

Karima trok even haar wenkbrauwen omhoog. Lord Mayor hield zijn hoofd lichtjes naar de voorzitter gebogen.

‘Mijn waarde, weet jij hoe de voorschriften luiden? Deze ceremonie is mij volkomen vreemd!’

De voorzitter neigde zijn hoofd fronsend naar Lord Mayor. Hij klonk verontrust, maar hield zijn gezicht in de plooi.

‘Oh dear! Zou je denken dat er voorschriften zijn?’

‘Wel wis en waarachtig! En ik maak mij zorgen!’

‘U maakt zich zorgen, *my Lord*?’

‘Wel wis en zeker! Er moet een draaiboek bestaan voor deze vertoning! Een protocol! Waar is het protocol? Hebben wij zijn land iets aangedaan, dat wij niets weten van een protocol?’

‘Wij hebben een film vertoond, mijn waarde.’

‘O, en dat mag niet, films vertonen? In films zit van a tot z een protocol. Een draaiboek, een scenario, een script, alles! Zonder draaiboek geen film! Dat hij daar een voorbeeld aan neme, deze pummel!’

‘Sst, mijn waarde! We hebben nog maar pas respect gekregen voor het land en zijn gebruiken!’

‘Protocolloosheid! Anarchie! Dat noem ik geen land! Dat noem ik Pummelonië!’

‘Clarke heeft zich zojuist zeer lovend uitgesproken...!’

‘Clarke! Die behoort op de hoogte te zijn van het protocol! Maar zelfs hij schijnt het niet te weten. En anders die McKinley! Maar moet je kijken hoe klungelig de man erbij staat!’

McKinley stond met de geit langs de kant en applaudisseerde zonder enige geestdrift. De voorzitter knikte bezorgd.

‘Kazachstan! Pummelonië! Die vent kon wel uit dezelfde klei getrokken zijn!’

‘Wat u zegt. Hij is tot alles in staat!’

‘Een protocol zou onmiddellijk paal en perk aan hebben gesteld aan deze vertoning!’

‘We zijn aan de ratten overgeleverd!’

‘Aan Kazachstan!’

‘Sst! Laat hij het niet horen! Hij lapt nu al alle protocollen aan zijn laars! Een vreemd land, Kazachstan!’

‘Een bevriend land, mijn beste!’

‘Een kwestie van visie, mijn waarde! Ayaay! Vórt beest! Vórt!’

Lord Mayor stond ineens te schreeuwen. De bok had halt gemaakt vlak voor zijn neus en knabbelde aan een vergulde knoop van zijn pas gesteven blauwe marine-colbert. De ambassadeur keek hem woest in de ogen, alsof hij hem ter plekke wilde afmaken, maar mende de bok een halve slag rechtsom en toen kreeg het dier Karima in de smiezen. Het deed drie stappen in haar richting en schoof zijn neus onder haar sarong, die na twee kopstootjes op de grond viel. Toen duwde het de zoom van haar jurkje omhoog en begon heftig tussen haar benen te wroeten. De hele receptie hield de adem in, maar de ambassadeur rees trots overeind op de rug van zijn mascotte. Alsof hij de grote veroveraar was.

Je kon niet zien dat Karima geen broekje aan had, de kop van de bok zat ervóór, maar je zag wel dat er tot heel hoog niets zat. De zaal keek ademloos toe. Ook Lord Mayor had zijn mond dicht, of liever: hij hing open, maar er kwam niets meer uit.

Gelukkig kreeg McKinley op dat moment het veegblad aange-reikt van het raadhuisuniform, de enige die vóór zich keek, maar met ijzige blik. Op het blad lag een vergulde ketting met daaraan enige pompeuze medailles. Het raadhuisuniform nam de geit over en McKinley haastte zich met het blad naar minister Clarke, die helemaal opgegaan was in de voorstelling rond Karima. Hij keek beduusd naar McKinley, herkreeg zijn waardigheid en schreed met het poep-blik in de aanslag naar de ambassadeur. Clarke sprak.

‘Mag ik u, waarde vertegenwoordiger van een land dat ons zo dierbaar is geworden, een land van wiens levendige tradities wij een

hoogst interessante demonstratie hebben gezien, als teken van onze hernieuwde vriendschap deze erepenningen van de stad Londen omhangen en de wens uitspreken dat u de symbolische boodschap hieraan verbonden, aan uw landgenoten uitdraagt net zoals u hún boodschap aan ons hebt uitgedragen!’

Klux Klanzjiek glunderde. Hij zeverde van emotie in zijn zwarte baard, liet zich de blinkende rommel omhangen en draafde er toen spoorlags vandoor, bovenop zijn bok. De buit die hij veroverd had rinkelde om zijn nek. Een opgelucht aanzwellend applaus liet hem uit.

En toen opende zich de vloer van het departement en steeg er een bijbels gegrom op uit de aarde. Het werd nacht over Engeland. Of liever: het laatste restje moreel besef in het eens zo machtige Verenigd Koninkrijk verdween onder de grond met zijn rechtschappen hoeders en al. Een nachtzwarte panter, die plotseling opdook uit het niets, stortte zich op de Bolle en hij had geen kracht meer het zware beest van zich af te duwen.

‘Dat is waar dit land aan kapot gaat’, was zijn laatste gedachte. ‘Beesten! Beesten in alle gradaties van roofzucht, maar allemaal met verscheurende efficiëntie.’

De groten der aarden sterven altijd met een moraal op hun lippen. De ondermaatsen sterven in de vergeetput.

NAAR HIGHPOINT

Toen de Bolle ontsnapte uit Brixton Jail, had hij daar meteen wroeging over. Hij liet Conchita achter.

Conchita zat niet in Brixton Jail; daar had je alleen mannen. Conchita zat in Highpoint. Hij correspondeerde met haar. Hij had haar nog nooit in levenden lijve gezien, dus had hij nu een kans. Maar hoe kon een ontsnapte gevangene zonder problemen een ander cachot in en uit te lopen? Hij zou onmiddellijk weer teruggebracht worden naar Brixton, of erger, ze zouden hem misschien naar Schotland transporteren, een heel eind verder bij Conchita vandaan. Engelsen zitten op een langgerekt eiland, ideaal om gevangenen mee te pesten. Hebben ze familie in het zuiden, dan zet je ze vast in het noorden. En andersom.

Vlak buiten de gevangenis vond de Bolle de Renault langs de kant van de weg. Een gele Renault Mégane en hij was niet afgesloten; alsof iemand hem een cadeautje in de schoot wierp. Het geluk was aan zijn zijde. Hij was de gevangenis uit gewandeld alsof hij een bezoeker was, niemand had hem tegengehouden. Hij maande zichzelf om rustig te blijven.

Er stonden auto's genoeg langs de weg. Hij voelde onopvallend aan alle portieren, tot hij er een had die open was. Snel glipte hij de Renault binnen en dook onder het dashboard. Hij wist precies hoe je een auto aan de praat moest krijgen. Na wat gesputter sloeg hij aan. De Bolle schoot overeind en reed ervandoor.

Een glimlach krulde zijn lippen. De tank was vol! Hij kon twee keer op en af naar Highpoint! Drie keer misschien. Zo'n krenge liep vrij zuinig.

Hij trapte het gaspedaal in en liet het meteen weer los. Politie! schoot het door hem heen. Zo dadelijk had hij de politie achter zich aan wegens een snelheidsovertreding.